

לה:

	
ל' א מיי' פ"ז מהל' מחסורי כפרה הל' א:	
לח ב ג מיי' פ"ה מהל' משכב ומושב הל' א	
ונפ"ז מהל' חסורי ביאה הל' ז והל"ח סמג ללחין קוף ועשין	
רמג:	
לפ ד מיי' פ"ז מהל' חסורי ביאה הל"ח סמג ללחין קוף ועשין רמג:	
מ ה מיי' שס פ"ז הל' ז:	
מא ו מיי' פ"ה מהל' משכב ומושב הל"ז:	
מב ז מיי' פ"ז מהל' חסורי ביאה הל' ז:	
מג ח מיי' פ"ג מהל' משכב ומושב הל"ז:	
מד ט מיי' פ"ז מהל' חסורי ביאה הל"ח סמג ללחין קוף ועשין	

	
תוס' הרא"ש	
אי אתם מודים בנדה כ"י ותימה מאי קסברי ב"ה דמייתי ראייה מנדה דשפיר קא מהדרו ב"ש וי"ל משום דיולדת ילפינן מנדה דאיתקש דכתיב כימי נדת דותה תטמא וכתיב וטמאה שבעים כנדה ואמרין לקמן בפרקין כימי נדחה כך ימי לידתה: אי בשופעת למאי איצטרך לבייש איצטרך. תימה מאי קסבר הא לרב נמי ל"ש איצטרך ומטעם דמפרש וי"ל דלרב איצטרך לבי"ש מטעם אחרינא דלא תימא במעיין אחד ובשתי מעיינות פליגי ב"ש וביה ולכ"ע ביומי וטבילה תלה רחמנא וביולדת בוזב בלא שופעת אין טמא לח ויבש וכיון דתנא דמדורו ב"ש ביולדת בוזב שטמאנא לח ויבש לא ט"ל דשני מעיינות הן:	

אי אתם מודים בנדה. תימה מאי קסברי צית הלל דקמייתי מנדה דפשיטא כדמהדר להו צית שמאי וי"ל דמייתי משום דאיתקש לידה לנדה דכתיב כימי נדת דותה וכתיב וטמאה שבעים כנדה: **איכא** בינייהו שופעת מתוך שבעה ב'. איכא צינייהו טוצא כל הני דפריך בסמוך אלא דפשוט יותר נקט:

בשופעת. והשתא אפי' בטוצלה יטמאו צית הלל לח ויבש ומתניטין דנקט ולא טוצלה משום צית שמאי וא"ת דבעדיות קתני הך דיולדת גצי קולי צית שמאי וחומרי צית הלל הלא בשופעת מתוך מ' ^(א)(למה) הוו צית הלל לקולא וי"ל דכי אתשיל בתחלת לידה אתשיל:

אי בשופעת **אמאי** **איצטרך**. וא"ת מכל מקום משום צית שמאי איצטרך כדמשני ומאי סלקא דעמיה דמקשה דהא לרב נמי לא אצטרך סיפא אלא לאשמועינן דמדורו צית שמאי דמטמא לח ויבש משום דלא ספרה ויש לומר דלרב אצטרך לאשמועינן דמדורו צית שמאי ציולדת בוזב משום דמעין אחד הוא דאי מרישא הוה אמיתא דטעמייהו משום דקסברי צ' מעיינות הן ^(א)ואפילו ציולדת בוזב מטהרין וצית הלל סברי דמעין אחד הוא לכך אצטרך סיפא אלא ללוי דמוקי רישא בשופעת וסברי צ"ש מעין אחד הוא סיפא מאי קא משמע לן:

ושין

הוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי והתנן ומודים ביולדת בוזב שהיא מטמאה לח ויבש לא קשיא ^(א)באן שספרה כאן שלא ספרה והתניא ^(א)ויולדת בוזב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן וב"ה לשיטתן ^(א)איתמר רב אמר ימעין אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו ולוי אמר שני מעיינות הם נסתם הטמא נפתח הטהור נסתם הטהור נפתח הטמא מאי בינייהו איכא בינייהו שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר ומתוך ארבעים לאחר ארבעים שמינים לאחר שמינים ^(א)לרב רישא לקולא וסיפא לחומרא כלוי רישא לחומרא וסיפא לקולא מיתיבי דם היוולדת שלא טבלה בית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים מטמא לח ויבש קא ס"ד דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא כלוי רישא לחומרא הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מ"ט דב"ש קסברי ב"ש מעין אחד הוא בשלמא כלוי היינו דאיכא בין ב"ש וב"ה אלא לרב מאי בינייהו איכא בינייהו יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה רחמנא וב"ה סברי יביומי וטבילה ת"ש ומודים ביולדת בוזב שהיא מטמאה לח ויבש ס"ד הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא כלוי דאמר שני מעיינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך הכא נמי בשופעת אי בשופעת למאי איצטרך לב"ש איצטרך אף על גב דקאמרי בית שמאי מעין אחד הוא וביומי תלה רחמנא הני מילי ביולדת גרידתא דשלימו להו יומי ואבל יולדת בוזב דבעי ספירה לא תא שמע ^(א)דותה תטמא ^(א)לרבות את בועלה דותה תטמא לרבות הלילות דותה תטמא ^(א)לרבות היוולדת בוזב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים אלא

בנות כותים פרק רביעי נדה

שהא עושה משכב ומושב. אב הטומאה מה שאין כן בקרי: **אלא פשיטא בראייה ראשונה**. דהוי בכלל קרי כדאקשינן לעיל ^(א)וע"א הזב ואשר תלא ממנו וכו': דיהי. כלומר מתמקמק ונפרד ואינו קשור: **מוורס**. שאינה משרלת אפרוח תחת תרנגולת: **יולדת בוזב טויה**

שאם טצלה. לאחר שמנחה ז' נקיים לצד ימי טומאת לידה: **וראסה טהורה היא**. דס טהור הוא וכי לא טצלה וראתה טמא: **אמרו להם צית שמאי הוא הדין כו'**. כלומר כי היכי דאמרינן ציולדת גמורה ^(א)גרידא שלא טצלה וראתה טהורה כך יולדת בוזב שעברו עליה ימי לידה ושצעה נקיים ולא טצלה וראתה טהורה: **כאן שספרה**. ^(א)צראיותה בספרה ז' נקיים. מתניתין דמדורו צית שמאי כשעברו ימי לידה ועדיין לא ספרה אחריהם שצעה נקיים והכי קאמר אף על גב דאמרי צית שמאי ציולדת גרידתא כרוקה וכמימי רגליה מודים ציולדת בוזב שלא ספרה דכל זמן שלא ספרה וזה היא ואם ראתה לא הוי כרוקה וכמימי רגליה דאילו רוק מטמא לח ולא יבש כדאמר דם הנדה ^(א)לקמן ט. וכי ירוקה^(א) ענין רקיקה דהיינו לח אצל דמה מטמא לח ויבש כשאר דם הנדה כדילפינן בדם הנדה ^(א)שם דף נד: **והסניא**. בניחותא: **צית שמאי לשיטתן**. כי היכי דמטהרי ציולדת גרידתא מטהרי בזה דקסברי ציומי תלה רחמנא והא מלו לה כל ימים שלה: **וצית הלל לשיטתן**. דקסברי ציומי וטצילה תלה רחמנא וכיון דלא טצלה הוי דמה טמא כטומאת לידה דהוי אב הטומאה: **מעין אחד הוא**. דם הבא צימי לידה ודם הבא צימי טויה ממעין אחד הן צאין: **הטויה טמאה**. כל שצעה לזכר וי"ד לנקבה: **והטויה טהרה**. אחר מכן: **נסתם הטמא**. לאחר שבעים ונפתח הטויה: **נסתם הטויה**. לאחר שמיים ונפתח הטמא: **לרב רישא**. דשופעת מתוך ימי טומאה לימי טהרה לקולא וטהורה ואף על גב דלא פסק דהא תהורה טהרתו: **וסיפא**. דשפעה מתוך מ' לאחר מ' ומתוך פ' לאחר שמיים לחומרא וטמאה לאחר שמיים דהתורה טמאתו: ללוי רישא לחומרא. כיון דלא פסקה לא נסתם מעין טמא: **וסיפא לקולא**. דכיון דלא פסקה לא נסתם מעין טהור: **קס"ד דפסקה**. יוס או שנים לאחר שבעים ומשום הכי מטמא לח ויבש דממעין טמא צא והתורה לא טהרתו לצ"ה אלא ציומי וטצילה: אלא ללוי. הא ממעין טהור אתא דכי פסקה נסתם הטמא: **בשופעת**. מתוך ימי טומאה לימי טהרה ולא פסקה: **בשלמא ללוי**. דאמר לצ"ה צ' מעיינות הן: היינו

דאיכא בין צית שמאי וצית הלל. דלצית הלל שני מעיינות הן וכיון דלא פסק טמאה דלא נסתם הטמא ולצית שמאי מעין אחד הוא והתורה טהרתו אחר שבעים: **אלא לרב**. דאמר מעין אחד הוא אי צית הלל קיימי כוותיה: **מאי איכא כו'**. כלומר במאי קמיפלגי ומאי טעמא דצית הלל דמטמאין: **ציומי וטצילה**. לא שגא שופעת לא שגא פוסקת כל זמן שלא טצלה הוי דמה טמא צימי ^(א)לידתה: **ומודים ציולדת בוזב שטמאה**. ואוקימנא כשעברו ימי לידתה ולא ספרה אחריהן ז' נקיים וקס"ד הכא נמי דפסקה אחר שבעים ומשום הכי מטמא דממעין טמא אתו והתורה לא טהרתו עד שתשז ז' נקיים כדין וזה: **אמאי מטמאה**. דהא ממקום טהור הוא צא והרי הוא כדם מגפתה וכרוקה שמתמא לח משום מעין הזב ולא יבש: **לצ"ש אצטרך**. דקאמר מעין אחד הוא ומטהרי לה ציולדת גרידתא אחר ימי לידתה מיד דציומי תלא רחמנא אצטרך ציולדת בוזב לאשמועינן דמטמאה ^(א)י: דהני מילי. דהוי דם טויה לאחר ימי לידה ציולדת גרידתא אצל ציולדת בוזב דבעיא ספורים כל זמן שלא ספרה הוי דמה כדם וזה דהא מחד מעין אחי ותורה לא טהרתו עד שתספור כדכתיב ^(א)ויקרא טו ואחר טהרה אחר אחר לכולן ^(א)לעיל לג: **דוסה טטמא**. קרא יתיירא הוא דה"ל למכתב וטמאה ז' ימים כימי נדה ולשתוק: **לרצות שטמאה אם בועלה כנדה ולרצות אם הלילות כימים**. דלא תימא ימים כתיב: **משום הכי צעיא**. הפסקה שצעה נקיים דממעין דמים טמאים אחי והתורה לא טהרתו עד שתספור שצעה נקיים כדכתיב דותה תטמא: אלא

מסורת הש"ם

	
א' ולקמן ט., ב' סנהדרין פז: ^(א) לעיל יא., ג' ולקמן לז: ^(א) בסיף לתא גמורה, ד' ויקרא טו., ו' נבימי רש"י, ז' סיף לאחר מ' הוו צ"ל כו', מהרי"ם, ח' צ"ל ואפילו ציולדת בוזב מטהרין צ"ש וי"ה מטמאין משום דמעין א' כי. מהרי"ם,	

	
תורה אור השלם	
1. דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזרע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה ויקרא יב ב תטמא:	

	
הגהות הב"ח	
א' רש"י ד"ה לנ"ש איתריך וד"ה דהני מילי הד"ח:	

	
הגהות מהר"ב רנשבורג	
א' רש"י ד"ה כאן שספרה בראיותה. מלת בראיותה נמחק וצ"ב ברייתא:	

	
מוסף רש"י	
מעין אחד הוא. דם הבא בתוך ז' של לידה ודם הבא לאחר שצעה, ממעין אחד הוא ^(א) לעיר יא. א': דם הבא בשבעים של נקבה שהוא טמא ודם הבא לאחר שבעים שהוא טהור, ממעין אחד הוא ^(א) טוהדרין פג. התורה טמאה. תוך שצעה לזכר וי"ד לנקבה, והתורה טהרתו. כל ימי הטויה ^(א) לעיל שם. א': תהורה עמאתו כל שבעים ותהורה טהרתו לאחר שבעים וחזרה וטמאתו לאחר שכלין ימי טויה ^(א) טוהדרין שם. נסתם הטמא. לאחר שבעים ונפתח הטויה, וכשנסתם הטויה כסוף ימי טויה נסתם הטמא ^(א) שם. א': נסתם הטמא כל ימי הלילה ונסתם הטויה, ולסוף שצעה לזכר וי"ד לנקבה נסתם הטמא ונפתח הטויה ^(א) לעיר שם. איכא בינייהו שופעת ב'. לרב אע"פ שלא פסק מעיניה בתוך שבעים ויואל דם לאחר שבעים מנחה טהור, וללוי טמא עד שתפסוק שעה, דתימא נסתם הטמא, והשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים, לרב טמאה ואע"פ שזו מעין עגמו של ימי טויה, וללוי טהורה עד שתפסוק מעין הטויה ונפתח מעין הטמא ^(א) טוהדרין שם. ביומי וטבילה. דלא קוי דם טויה אלא לאחר טבילה ^(א) לקמן וזבב.	